

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

28 april 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een nieuwe taakstelling voor de commissie-Bocken

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de aanvechting van het erkenningsbesluit van Fost Plus door de afvalintercommunales

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het voorontwerp van milieubeleidsovereenkomst inzake wit- en bruingoed

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de mogelijke milieu- en mobiliteitsimpact van de bouw van een mestverwerkingsinstallatie door Biopower in Zandvoorde-Oostende

Vraag om uitleg van de heer Peter Dufaux tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de opruiming van het plasticafval Fuchs en Mathijssen te Sint-Truiden

Vraag om uitleg van de heer Peter Dufaux tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het gebruik van het bestrijdingsmiddel DNOC in de perenteelt

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de inschrijvingsprijzen op aanbestedingen van Aquafin

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Woensdag 28 april 1999

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Leonard Quintelier

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.29 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een nieuwe taakstelling voor de commissie-Bocken

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over een nieuwe taakstelling voor de commissie-Bocken.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we betreuren dat een aantal structurele milieudecreten het licht niet meer mogen zien tijdens deze zittingsperiode, onder meer het decreet over het integraal waterbeheer. Vóór het paasreces stuurde de Vlaamse regering dat ontwerp van decreet naar de commissie-Bocken. Die beslissing wekte enige verbazing : de werkzaamheden van de commissie waren immers afgerond.

Wordt de commissie-Bocken bij deze heropgericht ? Zo ja, met welk budget, welke opdracht en timing gebeurt dat ? Moet de commissie alleen over het ontwerp van decreet over het integraal waterbeheer adviseren, of ook over andere ? Ik denk onder meer aan het milieuhandhavingsdecreet, dat ernstige kritiek kreeg van de SERV. Welke vragen over het integraal waterbeheer worden aan de commissie voorgelegd ? Waarover wil de regering uitsluitsel ? Waarom is dit belangrijke decreet er niet gekomen tijdens deze zittingsperiode ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Op 9 maart 1999 besliste de Vlaamse regering het ontwerp van decreet over het integraal waterbeheer voor te leggen aan de commissie-Bocken. Het is de bedoeling de interuniversitaire commissie-Bocken voor dat ontwerp van decreet opnieuw op te starten. Professor Bocken heeft al een voorstel geformuleerd in verband met de samenstelling, de werkingsmiddelen en de timing. Dit voorstel wordt momenteel onderzocht. De verschillende universiteiten zullen bij de opdracht worden betrokken.

Naast het ontwerp van decreet over het integraal waterbeheer heb ik professor Bocken tevens gevraagd advies te geven over het milieuhandhavingsdecreet, dat gebaseerd is op het vroegere ontwerp van de commissie. Vermits dit een zeer technisch-juridische materie betreft waarbij een aantal innoverende toezichtsbepalingen, sancties en herstelmaatregelen worden ingevoerd voor het hele milieurecht, is dit advies zeer aangewezen. Ook de inpassing in het federale strafrecht moet worden bekeken.

Het is uiteraard de bedoeling dat de volgende Vlaamse regering de ontwerpen opnieuw opneemt na het advies van de commissie-Bocken.

Ook de provincies hebben een hele weg afgelegd voor het integraal waterbeheer. Niet alle provincies reageren even enthousiast. De manier waarop men in West-Vlaanderen aan integraal waterbeheer doet, verschilt van de methode die men in Limburg hanteert. Het is de opdracht van de commissie-Bocken om deze gedifferentieerde aanpak te beoordelen.

De opdracht omvat ook het formuleren van juridisch advies over en de toetsing van dit ontwerp van decreet aan de Europese kaderrichtlijn

Kelchtermans

"Water". De kaderrichtlijn is in ontwerp, maar we kennen er al de grote lijnen van. Het is de bedoeling om het ontwerp van decreet over integraal waterbeheer te toetsen aan deze kaderrichtlijn en de implementatie ervan in het intern recht te onderzoeken. Tevens wordt de continuïteit en de samenhang met de vroeger geformuleerde voorstellen van de commissie nagegaan.

Met deze beslissing hebben we twee belangrijke zaken gerealiseerd. Ten eerste wordt de commissie-Bocken gerevitaliseerd. Ten tweede beletten de voorliggende teksten dat het belangrijke werk dat tijdens het overleg is gebeurd en dat toch enkele maanden heeft gevraagd, verloren zou gaan. De volgende Vlaamse regering kan dit ontwerp van decreet zonder tijdsverlies op tafel leggen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Welke timing is er afgesproken ?

Minister Theo Kelchtermans : Professor Bocken zei in een eerste gesprek dat hij dit werk halfweg 2000 zou hebben beëindigd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de aanvechting van het erkenningsbesluit van Fost Plus door de afvalintercommunales

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de aanvechting van het erkenningsbesluit van Fost Plus door de afvalintercommunales.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de 22 Vlaamse afvalintercommunales vechten bij de Raad van State het nieuwe erkenningsbesluit van Fost Plus aan. Daarmee komt de toepassing van het samenwerkingsakkoord over verpakkingsafval in een crisis terecht.

De intercommunales beroepen zich op een samenwerkingsakkoord. Dit stelde duidelijk dat de verpakkingsverantwoordelijken door de terugnameplicht verplicht zijn de kosten voor de verwerking van al het verpakkingsafval op zich te nemen. In artikel 6 van het samenwerkingsakkoord is bepaald dat de verpakkingsverantwoordelijken de doelpercentages van het akkoord moeten halen. Deze percentages zijn berekend ten opzichte van het totale gewicht van de eenmalige verpakkingen die men aanbiedt.

De bepalingen in artikel 5 van het erkenningsbesluit zijn logischerwijze in flagrante tegenspraak met de bedoelingen van het verpakkingendecreet. In het besluit wordt uitgegaan van een opdeling tussen verpakkingsafval waarvoor men integraal de verantwoordelijkheid opneemt en verpakkingsafval waarvoor men niet verantwoordelijk is. Bij de laatste soort wordt 75 percent van de kosten voor de verwerking van de residu's van de blauwe PMD-zakken doorgerekend aan de gemeenten. Vanaf 2000 zou het zelfs om 80 percent gaan.

Wat eraan voorafgaat, is eigenlijk nog belangrijker. De gemeenschap draait sowieso 100 percent op voor verpakkingsafval dat volgens het huidige systeem terecht uit de blauwe zakken wordt gehouden en in de grijze zakken wordt gestopt. Terecht vragen de gemeenten dat de mensen alle verpakkingsafval in de blauwe zak zouden mogen stoppen, in plaats van te worden verplicht om te sorteren. Plastic flessen, tetrabriks en flacons mogen wel, maar botervlootjes, yoghurtpotjes en plasticfolie niet.

De industrie moet opdraaien voor het ophalen en verwerken van al haar verpakkingen. De verpakkingsproducenten – de vervuilers dus – laten ongegenereerd de gemeenschap, en vooral de gemeenten, opdraaien voor de verwerking van de wegwerpverpakkingen. Zij maken er nochtans forse winsten mee. Fost Plus wil nu ook voor de inzameling van papier en karton nog maar een vierde van de kosten betalen in plaats van de helft. Dit is nog maar eens een provocatie. Ten slotte zijn er de niet-aflattende pogingen van Fost Plus om de gemeentelijke autonomie te beperken, dictaten op te leggen en elke poging van gemeenten om een voorkomingsbeleid te voeren, aan te vallen.

Mijnheer de minister, ik heb hierover vroeger al verschillende malen vragen gesteld. U gaf me steeds gelijk en zei me dat Fost Plus de gemeentelijke autonomie moet erkennen. De verpakkingscommissie doet blijkbaar haar zin. Het feit dat Fost Plus volgens haar erkenningsbesluit gemeenten kan straffen die de PMD-zakken belasten, omdat

Malcorps

de gemeenten deze extra inkomsten in mindering kunnen brengen van de Fost Plus-vergoeding voor de gemeenten, is weer een ferm staaltje van de arrogantie van Fost Plus.

Bent u het eens met de concrete voorwaarden, vastgelegd in het erkenningsbesluit van Fost Plus, vooral voor de relatie tussen Fost Plus en de gemeenten en intercommunales ? Hoe reageert u op de forse aantijgingen van de intercommunales en op de procedures die ze hebben ingespannen ? Wat zijn de gevolgen als ze gelijk krijgen van de Raad van State ?

Blijft u uw vertegenwoordigers in de verpakkingscommissie steunen, of zult u hen tot de orde roepen, nieuwe richtlijnen bezorgen of zelfs vervangen ? Pleegt u overleg met de andere bevoegde gewestministers ?

Tijdens de bespreking van de begroting van 1999 vroeg ik aan u uitleg over de gerealiseerde inzamel- en verwerkingspercentages van verpakkingsafval, algemeen en per verpakkingssoort. Ik stelde ook vragen over de gerealiseerde inspanningen inzake preventie en informatie. Die moeten, conform de verplichtingen uit het samenwerkingsakkoord, bekend worden gemaakt. Zijn deze gegevens beschikbaar ? Kunt ze me bezorgen, het liefst de gegevens van de voorbije twee jaren ? Beschikte de verpakkingscommissie over deze cijfers toen ze besliste om Fost Plus voor maar liefst vijf jaar te erkennen ? Zo nee, kon ze dan eigenlijk rechtsgeldig beslissen ? Zo ja, waarom werd de informatie dan niet bezorgd aan de commissieleden ?

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, tot op heden heeft nog maar één intercommunale, Igemo, een procedure bij de Raad van State ingeleid tegen het erkenningsbesluit. Igemo trad wel op in naam van alle intercommunales. Igemo vecht inderdaad het erkenningsbesluit van de Interregionale Verpakkingscommissie van 23 december 1998 aan bij de Raad van State. In dat besluit wordt Fost Plus erkend als organisme voor verpakkingsafval.

Het merendeel van de discussies in het kader van het samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval, spruiten voort uit een verkeerde interpretatie van de terugnameplicht. De terugnameplicht houdt niet in dat

de verpakkingsverantwoordelijken 100 percent van de verpakkingen die zij op de markt brengen, moeten terugnemen en verwerken. In artikel 2, 18°, van het samenwerkingsakkoord wordt de terugnameplicht gedefinieerd als 'de aan de verpakkingsverantwoordelijke opgelegde verplichting om de quota van nuttige toepassing en recyclage zoals bepaald in artikel 3, paragrafen 2 en 3 van het samenwerkingsakkoord te bereiken.' In artikel 3, paragraaf 2 is het minimale globale percentage van nuttige toepassing en recyclage van verpakkingsafval uitgedrukt in percentages van het totale gewicht van de in België op de markt gebrachte eenmalige verpakkingen voor de jaren 1996, 1997, 1998 en 1999. Voor het jaar 1998 waren de cijfers 45 percent recyclage en 70 percent totale nuttige toepassing ; voor 1999 is dat respectievelijk 50 en 80 percent. *(Opmerking van de heer Johan Malcorps)*

De terugnameplicht impliceert niet dat 100 percent van de verpakking die op de markt wordt gebracht, moet worden teruggenomen en verwerkt. Ik verwijs nogmaals naar artikel 2, 18°, van het samenwerkingsakkoord betreffende de preventie en het beheer van verpakkingsafval. Verder wordt in artikel 3, paragraaf 3 bepaald dat vanaf 1 januari 1998 voor verpakkingsmateriaal van zowel huishoudelijke als bedrijfsmatige oorsprong een recyclagepercentage moet worden gerealiseerd van minstens 15 percent van het totale gewicht van de materialen van eenmalige verpakkingen die in de loop van het vorige kalenderjaar in België op de markt zijn gebracht. De Interregionale Verpakkingscommissie moet dat respecteren.

Fost Plus betaalt in principe alle verwerkingskosten van het hele sorteerresidu – het niet-recycleerbare PMD-afval -, met een maximum van 25 percent van de residuhoeveelheid in 1999 en 20 percent in de volgende jaren. Deze regeling beoogt het bevorderen van correcte sortering : alleen PMD-afval mag in de PMD-zak terechtkomen. De intercommunales en de gemeenten moeten de bevolking stimuleren om de selectieve inzameling correct te laten verlopen.

Op basis van de recentste gegevens blijkt dat het aandeel van verpakkingsafval in papier- en kartonafval ongeveer 25 percent bedraagt. Vroeger gingen we ervan uit dat het aandeel van verpakkingsafval 50 percent bedroeg. Dat is niet realistisch, en dat blijkt ook uit de gegevens voor 1997. Ik zal u overigens ook de cijfers voor 1998 geven. Volgens de hypothese van 50 percent zou Fost Plus voor papier en karton in 1998 260.000 ton verpakkingsafval moeten recyclen ; in werkelijkheid ging het om 132.000 ton. 50 percent van het totaal dat is op-

Kelchtermans

gehaald, komt overeen met 259.000 ton. Dat cijfer ligt nog altijd hoger dan de 132.000 ton die ze op de markt hebben gebracht. Dat kan niet. Vandaar dat men van 50 percent naar 25 percent gaat. Dat is veel realistischer. Op die manier komt men aan 130.000 ton. U beschikt over de cijfers en kunt ze dus controleren.

Met betrekking tot de retributies voor PMD-zakken kan worden verwezen naar de doelstelling van het samenwerkingsakkoord om minstens de financiële verantwoordelijkheid op te leggen aan de verpakkingsverantwoordelijken. Indien voor het inzamelrecipiënt voor PMD-afval hoge retributies worden aangerekend, heeft dit tot gevolg dat de inwoners uiteindelijk twee keer betalen voor eenzelfde dienstverlening. Ten eerste betalen ze bij de aankoop van nieuwe producten. Met deze bijdragen betaalt Fost Plus vervolgens de inzameling en verwerking van verpakkingsafval. Ten tweede betalen ze een bepaalde prijs voor een PMD-zak.

Igemo heeft in naam van de andere afvalintercommunales een procedure ingeleid. Voor het inschatten van de gevolgen van deze procedure dient te worden gewacht op de uitspraak van de Raad van State.

Ik blijf de vertegenwoordigers in de Interregionale Verpakkingscommissie ten volle steunen. Ik zal hun wel vragen de communicatie en informatie-uitwisseling met de intercommunales te verbeteren. Misverstanden zoals deze kunnen zo worden vermeden. Het is niet goed dat hierover problemen bestaan tussen de Interregionale Verpakkingscommissie, de Vlaamse vertegenwoordigers en de afvalintercommunales.

Het overleg in het kader van het samenwerkingsakkoord omtrent de preventie en het beheer van verpakkingsafval verloopt via de Interregionale Verpakkingscommissie. Daarin zetelen vertegenwoordigers van de bevoegde administraties en ministers van de drie gewesten.

Mijnheer de voorzitter, ik heb hier de cijfers van 1997 en 1998 om mijn stelling te onderbouwen. Ze geven een overzicht van de verschillende afvalstromen, namelijk papier, karton, glas, metalen en andere. De regel van 25 percent werd vanaf 1999 ingevoerd.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de minister, u wijt de zaak weliswaar aan een communicatieprobleem tussen de verpakkingscommissie en de afvalintercommunales, maar er zijn toch ook structurele oorzaken. Men zegt nu exact hetzelfde als wij naar aanleiding van ons advies over het huishoudelijk afvalstoffenplan. De verpakkingsverantwoordelijken moet maximaal worden verplicht om alle soorten van verpakkingen terug te nemen.

De gemeenten ervaren dat het enorm moeilijk is om de mensen uit te leggen wat in welke zak hoort. Het zou veel logischer zijn als de verantwoordelijken worden verplicht alles terug te nemen. Helemaal regelmatig worden de gemeenten als blijkt dat de kosten van een verkeerd sorteren van de residu's op hen worden verhaald. Het is dan ook begrijpelijk dat men daartegen in het geweer komt.

Wat karton en papier betreft, hanteert u blijkbaar andere cijfers dan de intercommunales. Zij zeggen dat het om hogere percentages gaat. Ik kan daar niet over oordelen. Ook daar is er dus een communicatieprobleem. Aan het systeem mankeert blijkbaar nog iets ten gronde.

Preventie wordt eigenlijk ontmoedigd. Men zegt dat men twee keer moet betalen : één keer omdat het product duurder is en een tweede keer voor de afvalzak. Het is toch juist de bedoeling van een aantal gemeentebesturen en de milieubeweging om het gebruik van plastieken verpakking te ontmoedigen.

Een heleboel wreevelpunten zijn niet op te lossen door een betere communicatie alleen. Dat ervaren de gemeenten en intercommunales nu. We hebben dit ook al een aantal keren in deze commissie gezegd. Ik stond daarin trouwens niet alleen. Ik wil de discussie over het verpakkingsdecreet echter niet overdoen. Deze protesten zullen blijven bestaan omdat het systeem enorm complex is en eigenlijk leidt tot het afwentelen van de kosten van de producenten op de gemeenschap en de gemeente.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Ik blijf erbij dat wat niet in de PMD-zak hoort, 25 percent mag bedragen van het totale gewichtsvolume. Voor die 25 percent draait Fost Plus voor 100 percent op. U maakte daarnet een foute redenering, mijnheer Malcorps.

Kelchtermans

Door sensibilisering en begeleiding door de afval-intercommunales moet worden voorkomen dat dit meer dan 25 percent bedraagt. Men kan evengoed de redenering omdraaien – zoals Fost Plus doet – en zeggen dat de gemeenten en intercommunales een deel van het residu-afval waarvoor Fost Plus niet verantwoordelijk is, afwentelen op Fost Plus. Zij laten immers vanalles in die zak duwen dat niet in het akkoord staat. Sommige afvalstromen bevinden zich weliswaar in een grijze zone, en dit vraagt wat inspanning van de mensen, maar uit de cijfers van OVAM blijkt dat dit in negen van de tien gemeenten succesvol verloopt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

- *De heer Dirk Van Mechelen treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Johan Malcorps tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het voorontwerp van milieubeleidsovereenkomst inzake wit- en bruingoed

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Malcorps tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het voorontwerp van milieubeleidsovereenkomst inzake wit- en bruingoed.

De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op dit ogenblik wordt op het kabinet van de minister wellicht de laatste hand gelegd aan een milieubeleidsovereenkomst tussen het Vlaams Gewest en de elektrobedrijven in witgoed, namelijk ijskasten en wasmachines, en bruingoed, namelijk radio's, televisies en computers. Verscheidene mensen maken zich grote zorgen over deze milieubeleidsovereenkomst, die men blijkbaar nog vlug wil laten goedkeuren en die misschien zal worden gefinaliseerd tijdens de periode van lopende zaken, als het parlement naar huis is.

Zo is er ernstige kritiek van bijvoorbeeld de VVSG en van de Koepel van Vlaamse Kringloopcentra. Het ziet er immers naar uit dat de minister op alle fronten heeft moeten toegeven aan de industrie.

De minister zou nu zelfs op vraag van de industrie Vlarea aanpassen.

Ik baseer me op het ontwerp van de bewuste milieubeleidsovereenkomst, dat in mijn bezit is gekomen. De invoering van de aanvaardingsplicht, voorzien voor 1 juli van dit jaar, zou worden uitgesteld met een half jaar. De verplichting voor de industrie om alle afgedankte toestellen terug te nemen, ook als mensen geen nieuw toestel aankopen – het zogenaamde een-voor-nul-principe – dat zou ingaan vanaf 2004, zou zelfs helemaal worden afgevoerd.

Wat het uitstel tot 1 juli betreft, heb ik gehoord dat de minister vorige week blijkbaar toch een ander geluid heeft laten horen : de Vlarea-termijn zou wel degelijk van toepassing blijven. Toch wil ik concreet en duidelijk van de minister horen hoe een en ander in elkaar zit.

De kosten voor de inzameling van de afgedankte huishoudelijke toestellen worden onder druk van de industrie afgewenteld op de gemeenten en de intercommunales, net zoals we dat daarnet zagen bij Fost Plus. De industrie weigert om eigen overslagstations te financieren, zoals dat bijvoorbeeld wel in Nederland gebeurt, en legt de last helemaal bij de gemeentelijke containerparken.

De kringloopcentra en -winkels worden vrijwel helemaal genegeerd door de industrie. Het herstellen en opnieuw gebruiken van toestellen krijgt geen plaats in het verwerkingssysteem van de elektro-industrie. Meer nog, de industrie tracht de tweedehandssector zelfs een pad in de korf te zetten. Daarmee wordt een zware hypotheek gelegd op de hele sector van de kringloopcentra, die de minister overigens zelf hielp uitbouwen, en komen er potentieel duizend arbeidsplaatsen in deze sector in de verdrukking.

Als klap op de vuurpijl eist en krijgt de elektro-industrie een vaste milieubijdrage per soort toestel, die ze kan doorrekenen aan de consument. In plaats van de markt te laten spelen en de verwerkingskosten door te rekenen in de prijzen, zodat het drukken van die verwerkingskosten een element van vraag en aanbod wordt, kiest de industrie ervoor hun klanten het volle gelag te laten betalen. Zij moeten tweemaal betalen : eerst betalen ze de milieutaks van 500 of 1.000 frank per toestel, waarna ze dan nog eens als belastingbetaler opdraaien voor de kosten die de industrie doorschuift naar de gemeenten.

Malcorps

Voor ons is deze milieubeleidsovereenkomst de slechtste die tot nu toe door dit kabinet werd klaargestoomd. Voor we weer voor voldongen feiten staan, wil ik de minister vragen een en ander bij te sturen. Mijnheer de minister, mochten uw antwoorden mijn duistere vermoedens bevestigen, zal ik een motie indienen.

Ik kom tot mijn vragen. Wanneer wordt de milieubeleidsovereenkomst inzake wit- en bruingoed voorgelegd aan de regering ? Wanneer loopt de adviesprocedure ? Wat als het parlement al naar huis is ? Wordt de invoering van de aanvaardingsplicht voor wit- en bruingoed verdaagd ? Blijft de invoering gekoppeld aan de vordering terzake in de andere gewesten en het federale niveau ?

Wordt de invoering van de één-voor-nul-terugnamerplichting definitief afgevoerd ? Steunt de minister het voorstel van de VVSG om de sector te verplichten tot de uitbouw van twintig regionale overslagstations, of toch iets in die orde van grootte ?

Hoe zal de minister voorkomen dat de ophaalkosten vrijwel integraal worden doorgeschoven naar de gemeenten ? Kan de minister een overzicht geven van gemeentelijke containerparken en hun ruimtelijke inkleuring ? Kan de minister me medelen in hoeveel gemeentelijke containerparken de aanvoer van KMO-afval of afval van winkels en handelaars toegelaten is ? Bij hoeveel containerparken zijn er nu reeds klachten over overbelasting en hinder voor omwonenden ? Acht de minister een opdrijven van de druk op de containerparken wenselijk ?

Welke maatregelen stelt de minister voor om de sector van de kringloopcentra verdere kansen op ontplooiing te bieden ? Ik wil even verwijzen naar een belangrijke studiedag die tijdens de paasvakantie plaatsvond over milieu en werkgelegenheid. De relatie tussen beide bleek positief. Een dergelijke MBO kan van groot belang zijn om deze positieve relatie te behouden en zelfs meer kansen op zinvol werk te bieden aan langdurig en structureel werklozen. De bevordering van het gebruik en de werkgelegenheid kunnen samengaan.

Moeten de kringloopcentra geen verzekerde eerste keuze krijgen ten opzichte van alle inzamel- en sorteercentra van wit- en bruingoed ?

Ten zesde, steunt de minister een apart gefactuurerde milieubijdrage bij de aankoop van huis-

houdtoestellen ? Is hiervoor de toestemming van de federale overheid vereist ? Gaat dit niet in tegen het principe 'de vervuiler betaalt' ?

Collega's, ik heb een voorstel van resolutie ingediend om te kunnen toetsen wat deze commissie hiervan vindt. We zullen wel eerst luisteren naar het antwoord van de minister.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, de milieubeleidsovereenkomst bruin- en witgoed kan pas aan de Vlaamse regering worden bezorgd nadat de federaties hun akkoord hebben gegeven om de procedure te starten voor het afsluiten van deze overeenkomst. Momenteel raadplegen de federaties hun leden over een voorontwerp van tekst.

In het decreet betreffende de milieubeleidsovereenkomsten werd bepaald dat de termijn van 45 dagen waarover het Vlaams Parlement beschikt om zich tegen de sluiting van een milieubeleidsovereenkomst te verzetten, wordt geschorst tijdens de periode waarin het Vlaams Parlement geen zitting heeft. De democratische inspraak van het Vlaams Parlement wordt dus niet ondermijnd. De milieubeleidsovereenkomst bruin- en witgoed zal dus eventueel tijdens de volgende zittingsperiode aan het Vlaams Parlement worden bezorgd.

De sector wenst op dit ogenblik blijkbaar alleen een milieubeleidsovereenkomst te onderschrijven indien er een systeem kan worden uitgewerkt dat in de drie gewesten wordt toegepast en de nodige garanties biedt voor de controle van de uitvoering van de aanvaardingsplicht door alle betrokkenen. Tot dusver konden de betrokken federaties nog geen akkoord bereiken over een voorontwerp van overeenkomst. In het licht van de in Vlaamse vooropgestelde datum van 1 juli 1999 wil ik dan ook duidelijk stellen dat er geen sprake kan zijn van een verdaging van de aanvaardingsplicht, noch van het afvoeren van het 1-voor-0-principe voor bruin- en witgoed.

Ik heb dat ook in Gent gezegd naar aanleiding van Flanders Technology. Het kan niet dat men zich moet afstemmen op het tempo van de traagste of de meest onwillige als men tot interregionale samenwerkingsovereenkomsten en een MBO tussen de drie gewesten komt. Dat zou trouwens ook een heel gevaarlijk precedent betekenen. Het zou precies omgekeerd moeten zijn : wij zouden de anderen moeten kunnen stimuleren, desnoods door de

Kelchtermans

eenzijdige aanpak. Om die reden zijn we daar nooit van af gestapt. We hebben trouwens nooit die intentie gehad. Die vragen zijn wel gesteld bij de onderhandelingen. Van in het begin, toen ik las dat daarover speculaties bestonden, heb ik tegengesproken dat dit voor ons bespreekbaar was.

De idee om een aantal regionale overslagstations uit te bouwen is een mogelijke manier waarop de logistieke stroom van bruin- en witgoed kan worden georganiseerd. Het is evenwel de taak van de betrokken sector om de inzameling en verwerking van bruin- en witgoed concreet te organiseren. In geen enkele wetgeving werd voorzien in een verplichting voor de sector om inderdaad 20 regionale overslagstations op te richten. De meeste producenten en invoerders lijken niet de bedoeling te hebben zelf deze activiteiten uit te voeren. Wellicht zullen ze de inzameling en verwerking uitbesteden aan de verschillende ondernemingen die nu reeds actief zijn op het vlak van het beheer van afvalstoffen.

Overeenkomstig Vlarea heeft de betrokken sector tot 1 juli 2004 enkel de verplichting om bruin- en witgoed te aanvaarden als de consument een nieuw product aankoopt. Dat is het '1-tegen-1-principe'. In het kader van het uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 zijn de gemeenten, of de intercommunales indien het aan hen werd opgedragen, verplicht om bruin- en witgoed dat nog door hun burgers wordt aangeboden, op het containerpark te aanvaarden. Dit vervalt niet door de aanvaardingsplicht. De VVSG wenst echter dat reeds vanaf 1 juli 1999 het '1-tegen-0-principe' wordt ingevoerd. Daarin werd niet wettelijk voorzien. Men moet zich aan weerskanten houden aan de afspraken die daarover vroeger werden gemaakt.

De meeste containerparken liggen in een industriegebied, een woongebied of een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen. Er zijn enkele uitzonderingen die in een agrarisch gebied liggen. Ik beschik niet over de kaarten. Die kunnen eventueel worden opgevraagd bij de administratie voor Ruimtelijke Ordening.

Ik kan u wel enkele cijfers geven over het aantal containerparken. 262 gemeenten hebben 1 of meerdere containerparken. 19 gemeenten hebben een overeenkomst voor het gebruik van een containerpark in een naburige gemeente. Meer dan 90 percent van de Vlaamse bevolking kan gebruik maken van een containerpark. In totaal zijn er in

het Vlaams Gewest 294 containerparken. In het geheel van het afvalbeleid is dat hét succes en één van de vele hefboomen naar andere onderdelen van het afvalstoffenplan.

Uit een recente studie blijkt dat in 230 gemeenten KMO's en handelaars minstens één fractie kunnen brengen naar het containerpark. In slechts een derde van deze gemeenten wordt op het containerpark het bedrijfsafval gescheiden ingezameld van de huishoudelijke afvalstoffen. Daarnaast kunnen ze in 285 gemeenten 1 of meerdere afvalfracties meegeven met de huis-aan-huisinzamelingen. Slechts in een vijfde van de gemeenten gebeurt de huis-aan-huisinzameling van de bedrijfsafvalstoffen afzonderlijk van de huishoudelijke afvalstoffen.

De klachten in verband met de werking van het containerpark situeren zich op gemeentelijk niveau, en moeten dus daar worden aangebracht, verzameld en behandeld. De sector van de kringloopcentra heeft via allerlei maatregelen van verschillende overheden de mogelijkheid gekregen om een gebiedsdekkend netwerk uit te bouwen. Ik denk aan investeringssubsidies, tewerkstellingssubsidies, samenwerking met de gemeenten en sensibilisering. Vele van deze maatregelen lopen momenteel verder.

Bruin- en witgoed vormen een van de vele stromen die door de kringloopcentra worden ingezameld. Algemene doelstellingen inzake hergebruik zijn moeilijk op te leggen, aangezien daarbij met vele onbekende factoren dient rekening te worden gehouden : het aanbod van bruin- en witgoed ; de vraag wat effectief herbruikbaar is ; de vraag naar herbruikbare toestellen ; de wenselijkheid van hergebruik voor bepaalde toestellen ; enzovoort. Deze discussie wordt tevens gevoerd in het kader van het ontwerp van richtlijn 'elektrische en elektronische toestellen'.

De kringloopcentra hebben in het kader van de aanvaardingsplicht nog toegang tot het bruin- en witgoed. Inwoners kunnen rechtstreeks contact opnemen met de kringloopcentra of via de samenwerking met de gemeenten. Evenmin sluit ik verdere gesprekken uit met de betrokken sector en de kringloopcentra bij het opzetten van de logistieke stromen. De werking van de kringloopcentra komt met andere woorden zeker niet in het gedrang.

In het kader van de aanvaardingsplicht mag het evenmin de bedoeling zijn dat de verantwoordelijkheid bij de sector wordt gelegd, maar dat alle baten, zoals opbrengsten van waardevolle herbruikbare onderdelen, opbrengsten van waardevol-

Kelchtermans

le materialen enzovoort, aan anderen moeten laten.

De milieubijdrage zal een onderdeel uitmaken van de totale verkoopprijs van nieuwe toestellen die op de markt worden gebracht. Hierdoor zal de consument weten welk bedrag wordt betaald voor de inzameling en verwerking. Dit is gebaseerd op het advies dat werd uitgebracht door professor Lavrysen met betrekking tot de toepassing van de aanvaardingsplicht.

In het kader van de aanvaardingsplicht in het algemeen zullen de eventuele bijkomende kosten steeds op een of andere wijze aan de consumenten worden doorgerekend. De bedoeling is dat de bijdrage regelmatig wordt herzien in functie van de reële verwerkingskosten. De sector heeft er zelf belang bij dat deze bijdrage zo laag mogelijk kan worden gehouden.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik ben blij met het antwoord van de minister. Een en ander staat blijkbaar toch nog ter discussie. Het ontwerp dat ik heb gezien, kan dus nog worden bijgestuurd. Ik hoop dat de druk niet op de gemeentelijke containerparken zal terechtkomen. Men denkt ook aan een overeenkomst tussen de sector en de kringloopcentra. Ook dat is positief. Ik ben dus hoopvol gestemd. We moeten afwachten tot de gesprekken definitief zijn afgerond en de milieubeleidsovereenkomst definitief vorm krijgt. We zullen daar in de toekomst zeker nog op terugkomen.

Minister Theo Kelchtermans : Ik hoop dat u dat nu ook zal meedelen aan degenen aan wie u hebt gemeld dat het allemaal verkeerd aan het lopen was.

De heer Johan Malcorps : Ik heb niets verzonnen. Ik heb een concrete ontwerptekst gezien.

Minister Theo Kelchtermans : Soms probeert men u de gordijnen in te jagen en op een verkeerd spoor te zetten.

De heer Johan Malcorps : Dat zou kunnen. Ik ben in elk geval blij dat u bevestigt dat de zaak in een andere richting evolueert.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de mogelijke milieu- en mobiliteitsimpact van de bouw van een mestverwerkingsinstallatie door Biopower in Zandvoorde-Oostende

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Ramoudt tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de mogelijke milieu- en mobiliteitsimpact van de bouw van een mestverwerkingsinstallatie door Biopower in Zandvoorde-Oostende.

De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister, Biopower zou nu toch een mestverwerkingsinstallatie inplanten in Oostende. Daarvoor zou een gunstig milieu-effectenrapport zijn afgeleverd. Dit zou in één vergadering zijn gebeurd. Het is nochtans de gewoonte dat een MER pas wordt afgeleverd na drie vergaderingen.

Op de hoorzitting hebben de ingenieurs van Biopower gesteld dat ze niet voor 100 percent de garantie kunnen geven dat er niets kan mislopen met zo een installatie. Ik wil ook specifiek verwijzen naar het effluent, dus naar de lozingen van brak water. In de voorhaven van Oostende gaat het om 2,2 miljoen liter per dag.

Naast deze lozingen zijn er ook nog andere negatieve aspecten. Zo is er de grote toevoer van mest : ongeveer 40.000 vrachtwagens per jaar. Dat zal de mobiliteit in de richting van de kust zeker niet ten goede komen.

Wat mij echter het meest verontrust, is de onzekerheid van de techniek. De verbrandingsovens hebben al bewezen dat ze kunnen falen. Er is echter wel een groot verschil. Als er met de verbrandingsovens iets verkeerd gaat, dan sluit men die ovens en blijven de mensen wonen waar ze wonen. Indien er iets verkeerd zou gaan met Biopower of de lozingen van het brak water, dan zullen de mensen die aan de kust wonen, daar waarschijnlijk ook wel blijven wonen. Maar de toeristen zullen wegblijven.

De negatieve impact op zowel werkgelegenheid als milieu, is echt niet in te schatten. Ook het psychologische effect bij het verkeerd gaan van de lozingen, zou dramatische vormen kunnen aannemen.

Uit het dossier blijkt ook dat de inplantingsplaatsen voor dergelijke grootschalige projecten zeer

Ramoudt

beperkt zijn in Vlaanderen. Naast Oostende zijn er voor zover ik weet nog slechts twee andere mogelijkheden : Ieper en nog ergens aan de Schelde.

De manier waarop men zich vastpint om deze fabriek toch in Oostende in te planten, gaat tegen alle marktlogica in. Ten eerste ligt Oostende excentrisch tegenover alle varkensbedrijven.

Ten tweede is er een probleem met het feit dat de fabriek in een industrieterrein zou worden ingeplant. Juridisch gezien kan een mestverwerkingsbedrijf per definitie niet in een industrieterrein worden ingeplant. Het gaat trouwens ook niet op dat men het genereren van elektriciteit prioritair stelt tegenover alle mogelijke negatieve gevolgen voor de directe omgeving.

Ik heb dan ook heel wat vragen bij dit project. Indien Biopower een bouwvergunning zou krijgen, is dit een vergissing van formaat. Tijdens de hoorzittingen in deze commissie hebben we trouwens gehoord dat er alternatieve vormen van mestverwerking bestaan, waarbij men dicht bij de haarden aan verwerking kan doen. Het is aangewezen om op die manier aan spreiding van mestverwerking te doen, waardoor men meteen ook de kosten van vervoer kan drukken.

Mijnheer de minister, is het juist dat er een gunstig MER-rapport werd afgeleverd ? Op basis van welke gegevens is dat gebeurd ? Welk effect zullen de lozingen hebben op de fauna en de flora in de onmiddellijke omgeving ? Men heeft me gezegd dat de aangroei van algen enorm kan worden gestimuleerd. Werd bij de opstelling van dit MER-rapport rekening gehouden met de zopas federaal goedgekeurde kaderwet over de bescherming van de mariene gebieden ? Daarin wordt immers elke lozing in zee verboden.

Welke maatregelen worden er genomen om in geval van een technisch mankement de gevolgen van een eventuele probleemlozing voor het milieu en de toeristische sector zo veel mogelijk te beperken ? De excentriciteit van de inplanting zal voor bijkomende verkeersstromen zorgen. Is er een mobiliteitseffectenrapport, of zit dit vervat in het MER-rapport ? Is het verantwoord bijkomende potentieel vervuilende industrie op de kuststrook te concentreren ? Zijn er eigenlijk valabele alternatieve mestverwerkingsprocedures en inplantingsplaatsen voor soortgelijke mestverwerkingsbedrijven ? Zo ja, waar dan precies ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Mijnheer Ramoudt, ook wij hebben grote vragen bij het project-Biopower. Wij zijn dan wel consequent in onze houding inzake mestverwerking in het algemeen. Ik meende te begrijpen dat het standpunt van uw partij enigszins anders is. Misschien moet u daar dan de consequenties van aanvaarden.

Mijnheer de minister, de GOM West-Vlaanderen heeft een voorstel uitgewerkt met dertig potentiële inplantingsplaatsen voor kleinschalige mestverwerking. Een groot deel daarvan zou zich in Limburg, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen bevinden, en een paar in Vlaams-Brabant en Antwerpen.

Wordt dit voorstel onderzocht door de Vlaamse overheid, of blijft het beperkt tot een oefening van de West-Vlaamse GOM ?

De voorzitter : Mijnheer Malcorps, ons standpunt over mestverwerking is niet gewijzigd. Ik vraag me enkel af of het verstandig is een mestverwerkingsinstallatie in een badstad in te planten.

Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, er werden nog geen vergunningen afgeleverd, want de voorstudie is nog bezig. Het procédé van Biopower kwam reeds in de Bostonstudie ter sprake en het bedrijf is reeds actief in het buitenland. Onder meer omdat de installatie zich in de buurt van brak water moet bevinden, beschouwt het bedrijf Oostende als de meest geschikte vestigingsplaats in Vlaanderen.

Mijnheer Malcorps, de studie van de GOM is een zuiver West-Vlaamse aangelegenheid. De studie werd niet uitgevoerd in opdracht van het Vlaams Gewest en wordt dus niet bij het beleid betrokken.

Mijnheer Ramoudt, in de eerste plaats wil ik u erop wijzen dat voor de bouwvergunning in feite geen MER nodig is. Dit project is met andere woorden niet MER-plichtig. De raad van bestuur van de CVBA Biopower besliste op vrijwillige basis om in samenwerking met de Vlaamse Milieuadministratie een MER op te maken. De raad besloot immers goed dat vragen in die richting kunnen worden verwacht.

Het MER voor de 'Elektriciteitscentrale gestookt met biomassa' werd conform verklaard op 24 maart 1999. Het MER is openbaar en kan op eenvoudig verzoek worden ingekeken. Een MER be-

Kelchtermans

sluit nooit of een project gunstig of ongunstig is ; de appreciatie is voor rekening van de lezer ervan.

In verband met uw tweede vraag, deel ik mee dat een MER wordt opgesteld aan de hand van de projectgegevens die de initiatiefnemer aan het aangestelde college van deskundigen doorgeeft. De deskundigen hebben tevens gebruik gemaakt van bestaande meetgegevens en hebben bijkomende gegevens verzameld en de nodige modelleringen uitgevoerd.

Uw derde en vierde vraag behandelden de effecten op de flora en fauna en de aangroei van algen. Ook die werden via het MER onderzocht. De deskundige op dat vlak stelt dat : 'in de huidige staat van de fauna en flora van de Oostendse havens zullen de emissies, met de lozingsnormen zoals opgegeven door Biopower, geen drastische negatieve effecten veroorzaken op de mariene fauna en flora van de haven van Oostende en de Spuikom'. Verder stelt hij dat : 'De effecten op de kustwateren en de Noordzee ten gevolge van de voorziene effluentlozing moeten als uiterst gering of verwaarloosbaar worden beschouwd daar dit gedeelte reeds sterk verdund is wanneer het de haven verlaat'. Hierbij werd uitgegaan van een effluentlozing van 90 kubieke meter per uur in de voorhaven via een persleiding tot aan het lozingspunt ter hoogte van het Zeewezendok.

Als antwoord op uw vijfde vraag deel ik mee dat de genoemde wet over de mariene zones nog niet bekend was bij het opstellen van het MER. In het rapport wordt daar echter reeds indirect rekening mee gehouden doordat de effecten op de fauna en flora en op kustwateren werden onderzocht.

Als antwoord op uw zesde vraag, kan ik zeggen dat bij de toelichting van het project bij de MER-procedure werd aangegeven dat bij technische problemen van de lozing de aanvoer onmiddellijk kan worden stopgezet. De calamiteitenscenario's werden eveneens onderzocht.

U stelde een zevende vraag over de gevolgen op het verkeer. Ook die werden door het MER onderzocht. In het deel 'Mens : sociaal-organisatorische aspecten' werd het thema behandeld. De invloed op de omgeving van de Stationsstraat en op de ruimere omgeving van Zandvoorde, de Oudenburgsesteenweg en de autosnelweg worden hierin beschreven. Het in gebruik nemen van een industrieterrein zal in elk geval gepaard gaan met een toename van de verkeersstromen. Ook het klassieke

uitspreiden van mest en het voorafgaand vervoer heeft verkeershinder tot gevolg. De te verwerken mest zal bovendien afkomstig zijn van overschot-bedrijven waarvan de meeste verplicht zijn hun overschotten over een lange afstand te transporteren. In het algemeen is er dus geen sprake van een bijkomende verkeersstroom.

U vroeg ten achtste of het verantwoord was om bijkomend potentiële vervuillende industrie op de kuststrook te concentreren. Dit aspect zal uitdrukkelijk aan bod komen in de vergunningsprocedure.

Als antwoord op uw negende vraag deel ik mee dat het MER een overzicht van de uitvoeringsalternatieven bevat. Er zijn verschillende valabele mestverwerkingsprocédés. Voor een beschrijving ervan verwijs ik naar de studie van het Vlaams BBT-kenniscentrum van de VITO : 'Beste beschikbare technieken voor het be- en verwerken van dierlijk mest'. Niet alleen de techniek op zich is belangrijk, maar ook de omstandigheden waarin de installatie wordt uitgebaut.

Op uw tiende vraag kan ik antwoorden dat het MER een overzicht bevat van lopende initiatieven voor mestverwerking. Noch Aminal noch de VLM kennen andere initiatieven voor gelijkaardige mestverwerkingsbedrijven. In het MER werden in samenwerking met de GOM West-Vlaanderen alternatieve inplantingsplaatsen onderzocht en getoetst aan criteria als afstandsregels, het RSV, bereikbaarheid, nutsvoorzieningen, samenwerkingsmogelijkheden, lozingsnormen enzovoort. Op basis van deze vergelijking werd het huidige voorstel naast CNO te Oostende weerhouden. De doorslaggevende elementen waren hierbij : een regionaal industrieterrein, zeer goede bereikbaarheid, mogelijkheid om te lozen op brak water, transportmogelijkheden op het water en mogelijkheden voor samenwerking met CNO.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : De minister spreekt zich niet uit over de opportuniteit van mestverwerking in een kustzone. Men kan aan alle criteria beantwoorden, maar de niet te meten psychologische impact op het toerisme valt niet te onderschatten.

Minister Theo Kelchtermans : Ik kan momenteel niet zeggen of ik die inplanting als gunstig of ongunstig beschouw. Dit moet omzichtig worden aangepakt omdat dit een kwetsbaar gebied is, op toeristisch én economisch vlak. De voordelen zijn echter aanzienlijk. Ik wacht de milieuvergunningpro-

Kelchtermans

cedure af. Mijn collega van Ruimtelijke Ordening zal ook zijn verantwoordelijkheid moeten nemen.

De heer Didier Ramoudt : Misschien kan de volgende regering eens nadenken over het nut van een toerisme-effecten-rapport bij dergelijke beslissingen.

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Lozen in zee, kan dat nu of niet ? Is dat bespreekbaar ?

Minister Theo Kelchtermans : We zullen de Vlaamse normen respecteren. De vergunningenprocedure voorziet in parameters om industriële activiteiten toelaatbaar te verklaren of niet.

De voorzitter : Gelet op de complexiteit van dit dossier, is het misschien aangewezen de Vlaamse regering hierover zo snel mogelijk aan te spreken. We willen niet voor een voldongen feit staan. We willen de mestverwerking alle kansen geven, maar ook nadenken over alternatieven.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Peter Dufaux tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de opruiming van het plasticafval Fuchs en Mathijssen te Sint-Truiden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dufaux tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de opruiming van het plasticafval Fuchs en Mathijssen te Sint-Truiden.

De heer Dufaux heeft het woord.

De heer Peter Dufaux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, de heren Fuchs en Mathijssen exploiteerden in Sint-Truiden een opslagplaats voor de verwerking van plasticafval, afkomstig van gescheiden huisvuilinzameling. Exploitatie is niet echt het juiste woord, want hun vergunning voorzag in verwerking en exploitatie, maar zo ver is het nooit gekomen.

Op een bepaald moment werd massaal plasticafval aangevoerd, maar het werd nooit verwerkt. Men heeft zelfs nooit de nodige machines gekocht. Er werden verschillende PV's opgesteld in de loop van 1997 voor het niet verwerken van het afval, het ontbreken van een werkplan, over de opslag van niet-vergunde afvalstoffen en over het niet-beschikken over de nodige brandbestrijdingsmiddelen. Er werd te veel plastic aangevoerd, veel meer dan toegelaten was.

In de loop van 1997 hebben de heren Fuchs en Mathijssen bevel gekregen over te gaan tot de afvoer van het niet-vergunde kunststofafval. Dit diende te gebeuren voor 7 december 1997. Uit onderzoek is evenwel gebleken dat daar helemaal niets van in huis is gekomen. Vervolgens heeft de milieu-inspectie de procedure opgestart tot opheffing van de milieuvergunning. Die opheffing deed de Bestendige Deputatie in haar vergadering van 15 januari 1998.

Nadien hebben de heren Fuchs en Mathijssen geen enkele poging meer ondernomen om de afvalberg, die daar nu nog steeds ligt, op te ruimen. Op 25 februari 1998 heeft het stadsbestuur van Sint-Truiden een brief gestuurd aan de OVAM met de vermelding dat er een gevaarlijke situatie was ontstaan en hen verzocht over te gaan tot de ambtshalve verwijdering van de afvalstoffen in het algemeen belang. Enige tijd later heeft de OVAM aan het stadsbestuur meegedeeld dat ze niet tot een dergelijke ambtshalve verwijdering zouden overgaan. Als reden daartoe gaf OVAM op dat dit niet prioritair was.

Inmiddels is het bedrijf in staat van faillissement gesteld. Ik kan hier informeel aan toevoegen dat het ondertussen aan de andere kant van de taalgrens een nieuwe exploitatie is begonnen. De stad Sint-Truiden heeft een aantal pogingen ondernomen om het afval te laten verwijderen. Zo was er het spontane aanbod van een firma uit Hongkong en later dat van één uit Pakistan om het afval gratis te komen ophalen. Het was ons niet duidelijk wat die firma's met dat afval wilden aanvangen, maar wij waren gezien het permanente brandgevaar al blij met de gedachte ervan af te zijn. Die contacten zijn echter afgesprongen. Ondertussen ligt dat plastic daar nu al twee jaar en is de kwaliteit ervan zo lamentabel geworden dat niemand er nog interesse in heeft.

Op 9 maart 1999 heeft het schepencollege nogmaals een brief geschreven naar de OVAM om eens te meer aan te dringen op ambtshalve verwijdering. Daarbij werden drie dringende redenen op-

Dufaux

gegeven : het potentiële brandgevaar, de illegale opslag, die een risico inhoudt voor mens en leefmilieu en de opslag die de uitbating van nieuwe bedrijven in de buurt hypothekeert. Dit laatste is vooral schrijnend als u weet dat Sint-Truiden momenteel een tekort heeft aan industriegronden voor de geïnteresseerde bedrijven. Geen enkel bedrijf wil zich immers vestigen op een site waar het met een permanent brandgevaar wordt geconfronteerd.

De brandweercommandant van Sint-Truiden heeft in een uitvoerig verslag zijn bevindingen overgemaakt en zegt daarin dat de kern van het bedrijf op dit ogenblik niet eens meer te bereiken is omdat het plastic overal torenhoog opgestapeld ligt. Bovendien werd door het ernaast gelegen bedrijf Reputec een loods bijgebouwd waardoor de toegankelijkheid nog sterker wordt bemoeilijkt. Eigenlijk kan de brandweer een eventuele brand enkel nog bestrijden via de terreinen van het aan de andere kant gelegen transportbedrijf Van Schoonbeek. De brandweercommandant zegt in zijn verslag : 'De onbereikbaarheid en de opslag van een te groot volume die inzake brandveiligheid een zeer ernstig gevaar vormen voor brand en milieu. In geval van brand is de overslag van brand naar de aanpalende opslagloods van de NV Reputec onvermijdelijk. Alle maatregelen moeten worden getroffen om een oplossing te vinden voor deze brandonveilige toestand.'

Aan de minister had ik dan ook twee concrete vragen willen stellen : waarom wil de OVAM geen ambtshalve verwijdering van de afvalstoffen uitvoeren ? Welke maatregelen wil de minister nemen zodat, gezien de ernst van de situatie, bij prioriteit tot ambtshalve opruiming kan worden overgegaan ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik had nog willen vragen waar dat afval vandaan komt en hoe het zit met de verantwoordelijkheid of aansprakelijkheid van het bedrijf dat alles daar laat verkommeren en van de toeleverancier.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, het is niet de eerste keer dat hierover vragen worden gesteld en met gevaar alle zonden van Israël over het hoofd te krijgen, moet ik eerst zeggen dat dit bedrijf van de bestendige Deputatie van de Provincieraad van Limburg een vergunning had gekregen voor het opslaan en mechanisch behandelen van postconsumer HDPE-flessen, afkomstig van gescheiden huisvuilinzameling.

Ruw geschat zou er circa 3.000 ton kunstafval aanwezig zijn dat vooral uit Duitsland afkomstig is. De kosten voor de opruiming van dit afval worden op 20 miljoen frank geschat. Verdere concrete inlichtingen vindt u terug in mijn antwoord op de vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen van 10 maart 1998.

De OVAM volgt dit dossier reeds twee jaar op de voet. De oorsprong van het afval werd onderzocht en de betrokken leveranciers, zowel bedrijven als gemeenten, werden verzocht om het afval terug te nemen. Hierop hebben een aantal bedrijven positief gereageerd. In het kader van behoorlijk bestuur wenste de OVAM immers eerst de leveranciers van het afval te confronteren met hun verantwoordelijkheid. Op deze wijze kunnen de kosten voor de overheid, dus voor de gemeenten of het Vlaams Gewest, worden beperkt.

De OVAM is nog niet overgegaan tot ambtshalve verwijdering, aangezien er ook geen rechtstreekse hinder is. Plastic vormt op zich geen gevaar voor de volksgezondheid. Er zijn wel risico's aan verbonden voor de omgeving en eventueel ook voor de volksgezondheid zelf als er bijvoorbeeld brand zou ontstaan. Dit wordt niet betwist. OVAM wil overgaan tot de ambtshalve verwijdering, maar wil eerst onderzoeken of men het geheel niet kan reduceren door de leveranciers op hun plichten te wijzen. Ze moeten het plastic terug aannemen als ze het hebben geleverd.

OVAM heeft in zijn brief aan de stad Sint-Truiden geantwoord dat het onbekende afval, dat niet kan worden terug genomen door de oorspronkelijke leveranciers, ambtshalve zal worden verwijderd. Ik zal OVAM vragen om hierover aan ons te rapporteren en een timing voor de definitieve oplossing voor te stellen. Ik zal u deze datum ook mededelen.

De burgemeester heeft altijd de mogelijkheid om een aantal maatregelen te nemen om risico's te voorkomen of te beperken, in afwachting van de ambtshalve verwijdering.

De voorzitter : De heer Dufaux heeft het woord.

De heer Peter Dufaux : Van welke dag dateert de brief van de OVAM ? Hij was gisteren nog niet in het bezit van de gemeentelijke diensten.

Minister Theo Kelchtermans : De OVAM antwoordde op 23 april 1999 op de brief van de stad Sint-Truiden van 9 maart 1999.

De heer Peter Dufaux : Ik ben blij dat de OVAM maatregelen wil treffen. Er wordt erkend dat er een risico bestaat. Er kan tot ambtshalve opruiming worden overgegaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Peter Dufaux tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het gebruik van het bestrijdingsmiddel DNOC in de perenteelt

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dufaux tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over het gebruik van het bestrijdingsmiddel DNOC in de perenteelt.

Mijnheer Dufaux, dit is eigenlijk een federale materie. De heer Sauwens heeft een gelijkaardige vraag ingediend in de commissie voor Welzijn en Gezondheid. Hij heeft dit probleem bekeken vanuit het oogpunt van de preventie. Uw vraag moet eveneens over een Vlaamse bevoegdheid handelen.

De heer Dufaux heeft het woord.

De heer Peter Dufaux : Ik begrijp dat deze vraag zowel aan federale als aan Vlaamse bevoegdheden raakt. De vraag handelt enerzijds over bestrijdingsmiddelen en landbouw, maar anderzijds over milieu.

Deze discussie leeft zeer fel in Zuid-Limburg. In het Belang van Limburg van vandaag lees ik dat ook minister Pinxten met het dossier te maken heeft gehad. De fruitsector is belangrijk in Zuid-Limburg. Er worden zeer veel bestrijdingsmiddelen gebruikt, zoals DNOC. Voor dit gele gif bestaat ook een alternatief : vruchtboomcarbolineum, dat DNOC volledig kan vervangen.

DNOC biedt problemen voor het leefmilieu en het toerisme. We merken dat sommige fruitboeren deze stoffen vrij ongecontroleerd spuiten. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de omgeving. Tuinen, huizen en kledingstukken raken zo vervuild. De wind voert dit gif mee naar aanpalende tuinen en bermen. Vogels en andere dieren kunnen hiervan het slachtoffer worden. Elk contact van een kat of vogel met DNOC leidt tot de dood van het dier. Vorig jaar zijn zelfs Spaanse fruitboeren met vergiftigingsverschijnselen in het ziekenhuis opgenomen.

Wat het leefmilieuaspect betreft, proberen we in mijn gemeente de bermen goed te onderhouden. Die worden systematisch gemaaid. Sedert een aantal jaren is er terug sprake van een toenemende plantengroei. Maar die inspanning wordt ten dele tenietgedaan omdat sommige landbouwers grote hoeveelheden bestrijdingsmiddelen sproeien, waarvan een gedeelte op de bermen terechtkomt.

De minister kan met enige goede wil het onderwerp van mijn eerste vraag beschouwen als behorend tot zijn verantwoordelijkheid ; het onderwerp van de tweede vraag is dat wellicht niet. Welke maatregelen kan de minister nemen om het gebruik van DNOC te verbieden, gezien het gevaar dat dit product vormt voor het leefmilieu ?

Mijn tweede vraag gaat over de alternatieve middelen die op de markt beschikbaar zijn. Ik begrijp dat dit wellicht tot de bevoegdheden van de federale minister van Landbouw behoort, en dat minister Kelchtermans zichzelf onbevoegd verklaart. In elk geval stellen we vast dat in Nederland een alternatief voor DNOC wordt gebruikt. Op de Nederlandse verpakkingen staat duidelijk vermeld dat dit product ook kan worden gebruikt om de luis op peren te bestrijden ; op de verpakkingen in België is dat niet het geval.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Vroeger hebben we nog gediscussieerd over het gebruik van methylobromide. Het gaat om een gelijkaardig probleem. Men zou dat product best niet gebruiken. Het gebruik ervan wordt trouwens ontmoedigd. In het vergunningenbeleid zou men verbodsbepalingen kunnen opnemen. Maar het verbod om iets te stockeren zou haaks staan op het feit dat het niet verboden is om het te gebruiken. Het ene aspect is een federale bevoegdheid ; het andere een regionale. Bovendien is het een feit dat men zich in de grensstreek bevoorraadt in het buitenland, waar men die

Kelchtermans

verboden producten wel mag stockeren en verkopen ; zo een maatregel zou dus de verhoudingen tussen de subregio's ontwrichten. Er bestaat dus grote weerstand om via het vergunningenbeleid in bepaalde subregio's eenzijdig op te treden.

Ik weet niet of dit product aan de vergunningsplicht is onderworpen. Volgens mij is het aangewezen om naast een goede regelgeving, ook met een code van goede landbouwpraktijk te werken. Op die wijze proberen we bijvoorbeeld de overbesteding aan te pakken. Ik verwijs dan naar de overeenkomst tussen de landbouwsector en de ministers van Landbouw en Leefmilieu om een code van goede landbouwpraktijk uit te werken. Verder is er Actie 32 van het MINA-2-plan, dat voorziet in het opmaken en uitvoeren van een kwantitatief en kwalitatief reductieprogramma voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen. Omdat de bevoegdheden over bestrijdingsmiddelen over de federale en gewestelijke overheden zijn verspreid, is de beschikbare informatie versnipperd en ook onvolledig. In het kader van deze actie die over de volledige periode loopt, wordt in overleg met alle betrokkenen in de eerste plaats gewerkt aan een bundeling van de beschikbare informatie ; wat, waar en in welke omstandigheden worden bestrijdingsmiddelen gebruikt ?

Verder voorziet Initiatief 124 van het MINA-2-plan erin dat in overleg met de doelgroep een code van goede landbouwpraktijk wordt uitgewerkt. Daarin zullen ook bestrijdingsmiddelen aan bod komen. We zullen dus een rol vervullen, maar dan wel in het kader van het voorlichtingsbeleid. We proberen de sector te responsabiliseren ; helaas kunnen we dat niet afdwingbaar maken.

De voorzitter : De heer Dufaux heeft het woord.

De heer Peter Dufaux : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het probleem bestaat omdat men zich precies op het raakvlak van landbouw en leefmilieu bevindt. Ik zal de documenten over de initiatieven die u hebt vermeld, opvragen en onderzoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Leefmilieu en Tewerkstelling, over de inschrijvingsprijzen op aanbestedingen van Aquafin

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sauwens tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de inschrijvingsprijzen op aanbestedingen van Aquafin.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb met verbazing enkele artikels gelezen over de forse stijging van de inschrijvingsprijzen voor aanbestedingen van Aquafin in het laatste kwartaal van 1998. Volgens de berichten lagen die gemiddeld 40 procent hoger dan de ramingen.

De verantwoordelijke van Aquafin zei dat 'indien dit zo doorgaat, we volgend jaar in plaats van 265 aanbestedingen er nog slechts 130 kunnen lanceren. In 1996 en 1997 lagen de offertes nog 20 procent lager dan de ramingen van Aquafin. Nu worden blijkbaar de meest gekke prijzen aangerekend'.

In 1998 heeft Aquafin 207 projecten kunnen aanbesteden voor een bedrag van 7,1 miljard frank. Hoe moet het nu verder ? Hoeveel projecten kunnen er in 1999 worden aanbesteed ? De Confederatie van de Bouw zegt dat de prijsvergelijking met vorige jaren moet gebeuren op basis van geactualiseerde cijfers. Men betwist de benadering van Aquafin. De kwaal ontstaat volgens hen omdat er een overvloed aan aanbestedingen is gedurende de laatste twee maanden van het jaar.

Het vergt heel wat tijd om aanbestedingen en inschrijvingen op te stellen. Hierdoor schrijven te weinig aannemers in, en halen ze met hoge bedragen toch aanbestedingen binnen. Dit is en blijft een algemene klacht.

Is de regering op de hoogte van deze sterke stijging ? Zet die stijging zich door, of is er een terugval in januari en februari ? Kunt u het cijfer waarover de verantwoordelijke van Aquafin het heeft – een gemiddelde stijging van 40 procent – bevestigen ? Hoe zit het met de andere investeringen binnen uw beleidsdomein ? Klopt het dat Aquafin als gevolg van die gestegen prijzen slechts een gedeelte van de oorspronkelijk voorziene programma's kan uitvoeren ?

Heel vaak gaat het om vrij grote bedragen, waardoor de markt wordt verdeeld tussen een aantal

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van

Sauwens

grote groepen. Men beweert dat er prijsafspraken worden gemaakt. Is er een controle ? Hoe kan men het dalend aantal inschrijvingen tegengaan ? Zijn er maatregelen genomen om de jaarlijkse opstoot van het aantal aanbestedingen beter te spreiden ? Moet men de begrotingskredieten niet overdragen, en afstappen van de annuïteitsbegroting ? Ik vrees dat dat systeem voor meer kosten dan baten zorgt. Is de regering van oordeel dat Aquafin niet zelf zou kunnen zorgen voor een betere spreiding ?

Op basis van een aantal lokale verantwoordelijken heb ik het gevoel dat er tussen de aanbesteding en de uiteindelijke toewijzing enorm veel tijd verloopt. Tussen het moment van de gunning en de uiteindelijke uitvoering gaat er nog meer tijd verloren. Welke periode verloopt er gemiddeld tussen het moment van de aanbesteding, de gunning en de aanvang van de werken ? Veel mensen hebben hier klachten over.

De voorzitter : De periode tussen de gunning en de aanvang van de werken loopt inderdaad uit de hand : er wordt een enorme vertraging opgelopen bij het afleveren van de bouwvergunningen. Dat geldt zeker voor de gevallen waarin de Aquafin-werken gepaard gaan met het afkoppelen van de riolering van een waterloop. Dan moet ook de provinciale dienst bevoegd voor de waterlopen worden gecontacteerd. Kunnen we in de toekomst niet nagaan op welke manier we het afleveren van die bijna ambtshalve bouwvergunningen aan Aquafin kunnen versnellen ? Dan zou de gunning en uitvoering van dergelijke werken worden bespoedigd, zodat nefaste gevolgen voor het milieu zo snel mogelijk worden teruggedrongen.

Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, collega's, tussen het Vlaams Gewest en Aquafin werd overeengekomen dat er geregeld wordt overlegd. Op de maandelijkse vergaderingen worden door Aquafin de individuele projecten waarvoor het in het technisch plan voorziene budget wordt overschreden, ter goedkeuring voorgelegd. Dat gebeurt ook met de projecten waarbij die overschrijding het gevolg is van hogere aanbestedingsprijzen. Bovendien deelt Aquafin de prijsevolutie tussen 1994 en begin 1999 voor het leggen van buizen, opgesplitst per diameter en per diepteligging, aan dit overleg mee. Het Vlaams Gewest is dus op de hoogte van deze prijsstijgingen. De gemiddelde stijging tussen kostenraming en aanbesteding bedraagt inderdaad 40 percent.

Hierbij moet echter worden opgemerkt dat de periode 1996 en 1997, die mede als referentie diende voor de opgestelde kostenramingen, gekenmerkt was door zeer lage inschrijvingsprijzen, tot 20 en 30 percent onder de kostenraming.

Bij de beoordeling van een inschrijving wordt echter niet enkel gekeken naar de afwijking tussen kostenraming en aanbesteding. Veel belangrijker hierbij is de prijsevolutie van de samenstellende delen van een aanbesteding. Uit deze evolutie kan besloten worden dat het huidige prijsniveau te vergelijken is met het prijsniveau van 1994.

De prijsstijgingen zijn in alle investeringssectoren van de bouw waar te nemen, doch zijn het grootst in de sector van de diepgelegen collectoren. De belangrijkste oorzaken hiervan zijn de moeilijkheidsgraad en de risico's van dergelijke werken. Men neemt veeleer zijn toevlucht tot gemakkelijker uitvoerbare werken. Wat moeilijker is, zal een hogere prijs hebben. De overeenkomst tussen het gewest en de NV Aquafin legt een absoluut jaarlijks investeringsplafond op. Voor de voorgaande jaren, en dus ook nog voor 1999, werden in het kader van een technisch plan een aantal projecten financieel en technisch goedgekeurd voor een maximaal bedrag van 6 miljard frank per jaar. Indien ten gevolge van conjunctuurwijzigingen de projecten duurer worden, zullen binnen deze enveloppe uiteraard minder projecten kunnen worden uitgevoerd en moet het resterende deel worden doorgeschoven naar een volgend investeringsprogramma. Dat is eveneens logisch. Dat bedrag van 6 miljard frank is een plafondbedrag ; het hangt van de investering af wat men zoal met dat bedrag kan doen.

Uw vraag over de prijsafspraken was voorzichtig geformuleerd. Ik zal dus even voorzichtig antwoorden : ik heb geen weet van prijsafspraken tussen grote aannemingsgroepen, noch van een verdeling van werkgebieden. Ook Aquafin meldt me hier geen weet van te hebben.

De heer Johan Sauwens : Maar het gaat hier toch over een stijging met 40 percent.

Minister Theo Kelchtermans : Het niveau is vergelijkbaar met 1994. In 1996 en 1997 was er sprake van 20 tot 30 percent lager dan de ramingen, nu van 40 percent boven de ramingen. Men heeft deze ramingen immers gaandeweg gebaseerd op deze jaren van laagte. Aquafin heeft in 1992 en 1993 zijn kruissnelheid bereikt. Nu, in 1998-1999 bereiken we het niveau van 1994. Daar zit een zekere logica in. Men kan zich ook afvragen wat er in de jaren

Kelchtermans

1996 en 1997 is gebeurd, met die laagten. Dat was toen echter in ons voordeel.

Ik heb dus geen weet van prijsafspraken. U weet net zo goed als ik dat de aannemerswereld een bijzondere wereld is. Men moet er dus een gezonde achterdocht tegenover aan de dag leggen. Aquafin moet erover waken dat dergelijke praktijken niet gebeuren. Dat zou immers ingaan tegen de logica van de wetgeving inzake overheidsopdrachten, waaraan Aquafin onderworpen is, ook al is het een openbare maatschappij die de regels van privé-NV's mag volgen. De bijzondere gevolmachtigde van het Vlaams Gewest heeft de opdracht daarop toe te kijken.

Bij iedere aanbesteding worden de inschrijvingsprijzen onderzocht, onder meer aan de hand van de prijsevolutiegrafieken. Indien hierbij belangrijke afwijkingen kunnen worden vastgesteld, wordt aan de laagste inschrijver bijkomende verantwoording gevraagd van de gegeven eenheidsprijzen en/of totaalprijzen. Afhankelijk van de gegeven verantwoording kan worden beslist geen gevolg te geven aan de aanbesteding en over te stappen op de onderhandelingsprocedure. U weet dat Aquafin terzake een grotere onderhandelingsmarge heeft, omdat deze instelling niet onderworpen is aan de administratieve voogdij. Er is dus geen beroep bij de Raad van State mogelijk tegen al deze procedures. Aquafin meldt me dat deze onderhandelingsprocedure in 1999 reeds tweemaal is toegepast. Hierbij wees men niet toe aan de laagste bidder en knoopte men bijkomende onderhandelingen aan. Dat resulteerde toen in het eerste geval in een prijsdaling van ongeveer 15 miljoen frank – van 62 miljoen frank naar 47 miljoen frank –, in de tweede geval zijn de onderhandelingen nog gaande.

Op uw zevende, achtste en negende vraag kan ik het volgende antwoorden. In de mate van het mogelijke wordt getracht de investeringen op een gelijke wijze te spreiden over het hele kalenderjaar. Aquafin werkt immers niet met jaarkredieten, maar met een jaarbudget dat ruimte laat. Ook Aquafin doet hiertoe de nodige inspanningen. De cijfers voor 1998 geven een gelijke spreiding over het jaar te zien. Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat Aquafin in december 1998 zelfs een bijkomende inspanning heeft gedaan door specifiek het aantal bouwkundige aanbestedingen zeer laag te houden, rekening houdend met de gewone opstoot van aanbestedingen vanwege andere bouwheren, waarnaar u vanuit uw eigen ervaring verwees. In januari was er sprake van 11 aanbeste-

dingen, in februari 25, in maart 16, in april 15, in mei 26, in juni 12, in juli 16, in augustus 18, in september 19, in oktober 29, in november 15 en in december 13. Er is dus sprake van een gelijke spreiding over de diverse maanden.

De heer Johan Sauwens : Dus wat door de bouwsector wordt beweerd is niet correct ?

Minister Theo Kelchtermans : Dat is niet correct. Ik denk dat ze veralgemenen wat in een hoop administraties en in gemeenten gebeurt op het einde van het jaar.

Inzake de vraag naar de overdracht van de begrotingskredieten moet ik, wat de investeringen van Aquafin betreft, antwoorden dat dit geen enkele oplossing biedt in dit geval. De begrenzing van 6 miljard frank is immers geen in begrotingskredieten vertaalde begrenzing, maar een vastgesteld maximum aan door Aquafin uit te voeren en te financieren investeringen. Dat bedrag van 6 miljard frank is verworven voor hen. Daar moeten ze mee werken. Alles blijft overigens binnen het MINA-fonds : er vloeit niets terug naar de algemene middelen. Er is dus slechts een gewaarborgde dekking vanwege het MINA-fonds voor 6 miljard frank. Dat bedrag wordt elk jaar volledig aanbesteed, maar niet helemaal ingezet. Dat is dus het probleem van de uitvoeringstermijn.

Met betrekking tot de termijn tussen aanbesteding en gunning, die wettelijk op 120 kalenderdagen is vastgesteld, vloeien immers soms problemen voort uit het niet tijdig afleveren van vergunningen, hoewel Aquafin tracht die steeds ruim op tijd aan te vragen. Hiermee antwoord ik op de vraag van de voorzitter : ze vragen namelijk uiterlijk de vergunning aan op het ogenblik dat ze hun publicatie doen in het Bulletin der Aanbestedingen.

Ik kom tot de tijd tussen de vergunning en de uiteindelijke uitvoering van de werken. De termijnen die de wet afhankelijk van de omvang van de werken oplegt, worden steeds nageleefd, behalve bij enkele uitzonderingen. Men kan inderdaad vertraging oplopen door het niet tijdig uitbrengen van een aantal adviezen door de betrokken administraties. Globaal vindt men dat bij Aquafin niet het belangrijkste probleem. Het deed zich vooral in het verleden voor, toen het ruimtelijke aspect van de inplanting onvoldoende geregeld was. Nu zijn er wel sluitende afspraken op het vlak van ruimtelijke ordening, zodat men weet in welke gebieden waterzuiveringsinstallaties en collectoren mogen worden aangelegd.

De voorzitter : De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Ik wil nog twee zaken toevoegen. We moeten deze zaak hoe dan ook als aandachtspunt meegeven aan het volgende parlement. We moeten de prijsevolutie doorheen de jaren eens goed onderzoeken. We kunnen dat eventueel doen in de commissie voor Financiën of met de minister die de meeste aanbestedingen onder zijn bevoegdheid heeft.

Ten tweede maak ik me zorgen. Met dit bedrag, dat op 6 miljard frank werd geplafonneerd, is het inderdaad niet mogelijk om het geraamde en geplande programma uit te voeren. Er is immers een sterke stijging van de inschrijvingen, namelijk van 40 percent in één jaar tijd. Wat Aquafin zegt, is dus juist.

De voorzitter : Het is wel klassiek dat we aan het einde van de zittingsperiode van de gemeentera-

den een forse stijging krijgen van het aantal investeringen. Dat leidt tot dit effect.

Ten tweede mogen we de impact van het Sociaal Impulsfonds voor steden zoals Antwerpen niet onderschatten. Momenteel investeert dat fonds zo massaal dat de aannemers zeggen dat ze zelfs de bestekken niet meer kunnen afhalen.

De heer Johan Sauwens : Juist daarom wil ik dit als aandachtspunt meegeven, met een gezond wantrouwen, zoals de minister zei.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.17 uur.*
